

РАЗВИТИЕ НА РАЗУМА IX /БАЛАНС И БЕЗКРАЙНОСТ/

Веселин Божиков
СФЕРА ИЛ

В статията се разглежда явлението баланс във Вселената. Изяснява се, че балансът в реалността не е математическо равенство, а комплексен равновесен процес, при който едновременно се съхраняват и развиват качествените обособености.

По-нататък се разглежда нереалността на някои основни математически понятия и аксиоми. Особено внимание се обръща на нулата и безкрайността. Прави се изводът, че всички резултати, получени при математически операции с безкрайности са нереални.

Накрая се изяснява, че Законите за запазване в реалността са относително валидни само в рамките на определени качествени нива.

В реалността е очевидно, че за съхранението на всяка качествена обособеност (КО) е нужен баланс.

Последният е фундаментален феномен (явление), благодарение на който Вселената съществува и се развива. В научните теории частичен израз на този феномен са множеството различни закони за запазване.

В реалността обаче балансът е комплексен равновесен процес, при който едновременно се съхраняват и развиват КО в съответните качествени (енерго-информационни) нива. Реалният баланс не е някакво математическо равенство на определени стойности.

Т.е. реалният баланс не може да бъде отъждествен със знака равно (=), както и с което и да е математическо равенство.

В реалността абсолютно (математическо) равенство не съществува ... Всяко реално равенство е относително във време-пространството.

Дори да вземем само една КО в даден момент, тя самата не е

абсолютно равна на себе си в следващ момент ... Т.е. $KO_1(t_1) = KO_1(t_2)$ е нереално твърдение. Приемането на противното пренебрегва непрекъснатото развитие в реалността.

По същество, самото абсолютно (математическо) равенство е първична аксиоматична нереалност.

Това е така, понеже в реалността абсолютно затворени системи не съществуват. Самата Вселена като цяло също е отворена, развиваща се енергетична система. (Виж статията Фундаменталният Закон).

Без наличие на абсолютно затворени системи са невъзможни и абсолютни равенства в реалността.

Друга първична нереалност в математиката е безкрайността.

Първоначално, в човешките представи, безкрайността е била отнасяна към самата Вселена. По-късно е осъзната ограничеността на Вселената и безкрайността започва да се отнася към време-пространството (Абсолюта).

В днешната наука безкрайността твърде често погрешно се отнася към различни спектри, множества, величини и пр. Така в научните теории се срещат множество различни безкрайности...

Но, философски погледнато, безкрайността може да бъде само една! Две безкрайности биха се съотнисяли една спрямо друга и ограничавали взаимно. Т.е. същите не биха били безкрайни...

Очевидно е, че във Вселената нещо реално не може да бъде нито нула, нито безкрайност. В реалността всяко нещо (КО) е ограничено и крайно.

Определено се налага изводът, че Вселенската математика е различна от научната (човешката).

Математиката основно се базира на равенството ($=$), числата (1,2,3 ...), нулата (0) и безкрайностите.

Всичките те обаче са само едни ограничени човешки представи. Нищо в реалността (никоя КО) не може да бъде нито нула, нито безкрайност, нито пък две КО могат да са абсолютно равни (еднакви) помежду си, за да бъдат приети за определени числа.

От краткият ни анализ следва, че математическите операции и техните резултати са относително реалистични, само в зоните на съответствие на приложените аксиоми с реалните рамки (рамките на

математическите допускания, съответстващи на реалната матрица).

Математическите операции могат да са относително валидни (реалистични) само в ограничени области (енерго-информационни нива) на реалността, където няма енерго-информационни (качествени) трансформации на съотнасяните КО. Т.е. математическите резултати са относително валидни само в областите, където важат съответни закони за запазване. В тези реални рамки са относително валидни и съответстващите им математически допускания. (Виж статията **Фундаменталният Закон**)

Нереалността на някои основни математически допускания води до нереалност и на съответните математическите резултати.

Реалността съществува и се развива извън рамките на абсолютните (аксиоматични) математически ограничения.

Особено фатални за научното развитие са нереалностите, получени в резултат на математическите операции с безкрайности.

Безкрайността е само една! Абсолютно нереално е да събираме, изваждаме, умножаваме, делим и пр. операции с безкрайности!

Всички математически резултати - следствия на операции с безкрайност са нереални!

Единственото пряко съотнасяне на безкрайността спрямо самата себе си може да бъде търсено в момента на произхода на Вселената. Съвременната физика нарича този момент сингулярност. Множеството безкрайни (нереални) математически резултати обаче въобще не могат да бъдат съотнесени към сингулярността.

Математическите аксиоми (допускания) игнорират развитието на качествените обособености в реалността (реалната относителност).

Математическите операции не отчитат качествените преобразувания (енерго-информационните трансформации) в реалността.

(Виж статията **Фундаменталният Закон**)

В реалността законите за запазване са относително валидни само в рамките на определени качествени нива.

Тези закони нямат обратна валидност по отношение на по-нисшите качествени (енерго-информационни) нива.

От гледна точка на законите за запазване, разумът не би трябвало да съществува.

За разумът определящо е развитието (промяната), а не запазването

(съхранението) ...

Е, в крайна сметка, всички ние съществуваме и се развиваме като разум в реалността.

А последната (Вселената) съществува и се развива в безкрайността ...